

Re pour de pôt lesae le Jap
Thap- coso XU

TUC THỦY HỦ

— Chúng ta tay không, các người chẳng nỡ giết e thiên hạ chê cười, nếu chúng ta nhất khí giới này đánh các người có được cũng mang tiếng với anh hùng bốn bể. Vậy hãy nhường các người một bận, mai sau sẽ trả nợ này.

Nói đoạn cúi chào rồi vùn vụt cùng đi. Lý Quý toan đuổi theo. Lỗ trí Thâm nắm lại mắng:

— Đã xuyết thua người ta, còn không biết thẹn, Người làm ta phiền não vô cùng vì cái tính lỗ mắng, bạ việc gì cũng nhắm mắt làm liều không nghĩ. Lén đi đánh nhau, thua thì thiệt mạng, mà được thì ganh đua với đũa vô danh phóng lầy chi làm anh hùng! Gã dĩ nhờ ra quân tuần canh bắt được, thấy diện mạo hung ác của người, chúng tât sinh mỗi ngờ vực tra khảo, có phải vì chuyện nhỏ sinh ra hóng việc lớn không?

Lý Quý đành vác song phủ leo đèo theo Lỗ trí Thâm về quán trọ. Dọc đường, chàng lại thấy nổi cơn đau bụng bèn bảo Lỗ trí Thâm

— Đại huynh về trước.

Nơi đoạn rẽ xuống đồng. Lỗ trí Thâm còn nghi ngờ, đứng nhìn một lúc, thấy Lý Quý quá không có ý đuổi theo hai người kia, mới lững thững trở về quán trọ.

Ngờ đâu khi Lý Quý đi ngoài song trở về nhà trọ, bỗng thấy khắp người nóng bừng, đầu óc ngây ngất vội lên giường nằm. Đèn quá trưa nổi cơn sốt kịch liệt! Lỗ trí Thâm luống cuống lo sợ, không biết làm ra sao.

Anh hùng sợ nhất là khi đau ốm! Giữa đường thụ bệnh. Dầu cho có sức như Bá vương cũng phải chịu bó tay mặc bước rủi may! Làm sao bây giờ? Bỏ mặc bạn mà đi chẳng? không được! Đã cùng mắc một tội, cùng đi một đường, thì ngọt bùi cùng chia, bị thương cùng chịu.

Lỗ trí Thâm đành phải gọi chủ quán lên hỏi:

— Ở đây có vị danh sư nào không?

Chủ quán đáp:

Có ! Ở phía cửa Đông trong thành có một thầy lang tên là Vương Bất chuyên trị các chứng cảm hàn, cảm nhiệt. Khách quan chịu khó đi mời, nếu được ông ta chữa lo gì ông bạn mặt đen của ngài chẳng khỏi !

Lỗ trí Thâm nói :

— Nhà người đi mời ông ta đến đây hộ, ta sẽ thưởng cho một lạng bạc.

Chủ quán đáp :

— Ông ta không đi đâu cả. Ai muốn ông ta chữa cứ việc kể bệnh, rồi ông ta sẽ cắt thuốc, mười đêm khỏi cả mườ .

Lỗ trí Thâm mắng :

— Nhà người chỉ nói láo ! Phép chữa thuốc quan hệ nhất là xem mạch. Thầy thuốc phải đến tận nhà người bệnh ấn mạch nhìn nước da, rồi mới biết được căn nguyên của chứng bệnh, chứ cứ nghe kể hão, hư thực bất phân, bốc liều lầy tiền thê là thầy lang giả mờ giết người bằng lưỡi dao cẩu !

Chủ Quán nói :

— Khôn nhưng tính ông ta thế, xưa nay không đến tận nhà bệnh nhân bao giờ. Ông ta thường nói ra miệng : « Ngọc có để trong hòm mới quý chứ đem bán rao là ngọc giả . » Nếu khách quan muốn cẩn thận thì chịu khó công ông bạn đến tận nhà ông ta xem mạch, như thế có lẽ chắc chắn hơn .

Lỗ trí Thâm ngẫm nghĩ một lúc rồi lăm nhăm gật đầu . Bèn vào phòng mặc áo năng Lý Quí giầy, ghé lưng công. Lý Quí đương thêm thiệp, sức tỉnh, bâng mớ mắt, bàng hoàng cả người, gất ,

— Ô hay ! Đại huynh mang tôi đi đâu !

Lỗ trí Thâm an ủi bạn :

— Hiền đệ cứ nhắm mắt ngủ đi, để ta công đến nhà lương y lấy thuốc .

Lý Quỳ lăm bắm :

Thuốc với men gì ! Dùng những lang băm chỉ thêm nặng bệnh .

Lỗ trí Thâm thở dài. Chẳng sức nhớ tới thân y An Đạo Toàn của Lương Sơn Bạc!...

Nhưng biết làm sao được! Hồ lla rừng cũng phải chịu khuất trước đũa chần cừu!

Lỗ trí Thâm bèn đỡ Lý Quý:

— Hiên đệ chịu khó nhắm mắt mà ngủ trên lưng ta cũng như ngủ trên đường, việc gì mà ngại.

Ra khỏi quán, Lỗ trí Thâm thẳng đường đi vào trong thành Đông-kinh. Lúc đó giờ đã sắp trưa, người đi lại tấp nập, ai nấy trông thấy một vị hòa thượng lưng còng một chàng mặt đen tay cầm thiền trượng, mặt mũi hung ác, đều lấy làm lạ, kéo nhau lũ lượt đi theo xem hai người này đi đâu.

Lỗ trí Thâm lấy làm khó chịu, tuy vậy, chẳng làm ngờ như người không biết gì. Nhưng người đi theo mỗi lúc một đông, người lớn cười nói bàn tán, trẻ con reo hò, rất là khó chịu.

Đang lúc ấy, bỗng Lý Quý mở bừng mắt ra, trông thấy quang cảnh như thế. Lý Quý nổi giận, từ trên lưng nhảy xuống đất, giăng lấy cây thiền trượng của Lỗ-trí-Thâm, vung đánh mọi người.

Bây giờ trông Lý Quý như một vị hung thần hạ giới, máu nóng trào lên mặt làm cho nước da hung hung như máu đông, hai mắt long lên sòng sọc, chân bước loạng choạng khác nào vị tiên Lý thiết Quài say rượu!

Mọi người thấy khí thế hung ác, đều lánh tránh ra xung quanh.

Lỗ trí Thâm vội nắm lấy Lý Quý giật lấy cây thiền trượng, mắng rằng:

— Thật phu lỗ mắng quá! Đã không biết thân mang trọng bệnh, còn toan đánh ai?

Ngay lúc ấy, ba người từ phía trước mặt đi lại. Trông thấy Lý Quý và Lỗ trí Thâm đương đứng giữa đám đông; ba người kia liền gạt mọi người ra hai bên, đến bên cạnh

hai người.

Lỗ trí Thâm nhìn ra nhận được hai người vừa giao chiến với Lý Quí ban sáng, và một người thứ ba, thân thể to lớn, sức vóc cường tráng, tay cầm đôi gươm đồng. Hai người kia cùng cầm côn đi bên cạnh.

Hai người ban sáng chỉ Lỗ trí Thâm báo người đi giữa:

— Từ đại ca! chính người này ban sáng đã đánh bật hai ngọn côn của chúng tiểu đệ.

Người kia nhìn Lỗ trí Thâm hồi lâu rồi lẩm bẩm:

— Hòa thượng này ta trông hơi quen quen, bình như đã gặp một lần ở đâu thì phải!

Liên hỏi Lỗ trí Thâm:

— Vì cớ gì các người đánh hai em ta?

Lỗ trí Thâm trợn mắt lên mà rằng:

— Có mặt hai em người, chính chúng nó xúm nhau hai người đánh một, chực hại bạn ta trước, ta bắt đặc đi phải dùng một miếng võ nhẹ đánh bật hai ngọn côn của chúng mà thôi, nếu định bụng giết hại làm gì không được!

Người kia mỉm cười nói.

— Miếng võ Bại Côn của nhà người chỉ khá dè lừa hai em ta trong lúc bất ý, lờ ta sao nổi! Nay gặp người đây, ta muốn cùng người thí thí cho rõ cao thấp, cho người biết thiên hạ anh hùng còn nhiều!

Lỗ trí Thâm đáp;

— Ta sợ gì người mà chẳng dám đâu! chỉ hiềm người anh em ta đang mắc bệnh nguy, ta phải công đi tìm thầy lấy thuốc bụng nào đứng lại cùng người thí võ!

Người kia nhìn Lý Quỳ, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

Các người ở đâu đến đây? Có phải định ứng thí võ trạng không?

Lỗ trí Thâm đáp:

— Chúng ta ở Sơn Đông xuống đây du ngoạn, ngẫu

nhiên! gặp lúc Triều đình mở khoa thi võ, chứ không phải chủ bụng tranh lèo giết giải gì.

Người kia nghe nói, một vẻ mừng hiện lên trên nét mặt, tươi cười mà rằng :

— Để vậy thì thôi mặc các người đi tìm thầy chạy thuốc.

Nói đoạn cùng hai người bạn rẽ mọi người đi thẳng. Mọi người đứng xung quanh bảo Lỗ trí Thâm rằng.

— May hòa thượng trả lời rằng không ứng thí, nếu không vị tât đã tránh thoát tai nạn một cách dễ dàng như vậy.

Lỗ trí Thâm cười mà rằng :

— Hẳn muốn đấu võ thì ta đấu, sợ gì ! Cây thiên trượng này đã sợ gì đôi gián của hân?

Mọi người kia nói :

— Hòa thượng ở xa đền nên không biết. Nguyên hân là Từ định Bằng con quan Binh bộ Từ Đại Tiêu, võ nghệ cũng khá, nhưng chỉ phải cái tính kiêu ngạo tự coi là anh hùng vô địch trong thiên hạ. Nay nhân triều đình mở khoa thi võ cất hai người làm chủ khảo, là Đường Hoán Nguyên Soái và Thượng Thư Đồng Quán. Từ Đại Tiêu về cạnh với Đồng Quán, nên hi vọng cho con giết chức võ trạng nguyên. Chỉ còn e Đường Nguyên Soái chính trực vô tư, và thiên hạ anh hùng còn nhiều, nên mấy hôm nay y đi dò khắp các quán trọ trong thành xem trong các bậc cử tử có ai là bậc anh tài là y một là dùng tiền bạc lấy lòng báo nhường chức võ trạng cho mình ... hai là dùng kẻ hãm hại, khiến cho không thể ứng thí được như là sui người chứa trọ cho thuốc độc vào đồ ăn để những cử tử ăn phải sinh đau bụng không ứng cử được, hoặc lập mẹo sai nha lại trong phủ Đồng-thượng thư chấm giấy xin dự thí, để chậm trễ kỳ hạn. Vừa rồi hòa thượng trả lời thế là y yên tâm đi dò chỗ khác !

Lý Quý nghe nói nói bất bình mà rằng :

— Sao lại có sự chướng ngược như vậy!

Kha Kha! mau mau đèn nộp đơn dự thí! Quyết giết lấy chức võ trạng của Tông Trảo cho y biết tay.

Lỗ trí Thâm quát mắng!:

— Đã ôm gân chét còn nói nhảm. Có mau ôm cổ để tôi công hồ đi tìm thầy lang không!

Lý Quí không dám cãi, đành phải để Lỗ trí Thâm lại công lên lưng đi về phía cửa Đông.

Thực ra Lỗ trí Thâm đã có chủ ý riêng.

Chàng nghĩ thầm: Để tìm thầy lầu thuốc cho Lý Quí, rồi đi hỏi dò xem nếu chưa quá hạn sẽ nộp đơn xin thi võ. Là vì hòa thượng thấy mọi người thuật chuyện họ Từ lòng quyến ra cũng rất lây lâm bất bình, quyết ra ứng thí để hễ có chạm trán với Từ định Bằng sẽ cho y biết thủ đoạn của mình. Chứ vị đầu lĩnh thoát trần kia nào phải ham đầu cối danh vị võ trạn? nguyên trong triều đình nhà Tông.

Hai người ôm nhau hồi lâu tới cửa Đông. Lỗ trí Thâm hỏi thăm nhà Vương Bật, mãi mới có người chỉ vào một ngõ hẻm.

Tới nơi, thấy nhà cửa Vương Bật sơ sài, ngoài cửa treo đôi câu đối gỗ đã mục:

Hoa đà tái thê còn thụ giáo.

Biểu thưc tái sinh cũng nhập môn.

Lỗ trí Thâm chửi thầm:

— Đồ nói khoác!

Trông vào trong cửa hàng thấy bày lơ thơ mấy cái chai, mấy hộp giấy bụi vàng phủ gân kín chữ đề. Con dao câu gi đã long cả chuôi vứt trong một số!

Ý chừng đã lâu con bệnh ýt lui tới, nên thầy hai người vào một đũa nhỏ đang ngồi ngáp ngáp dài sau quách, vội chạy rồi rít vào trong nhà, giắt một tiền sinh đeo đôi kính trắng đi ra.

Tiên sinh ấy tuổi chưa đến ba mươi, mà cặp mắt kèm nhèm đã phải nép sau chiếc kính trắng. Ý chừng tiên sinh xem sách thuốc nhiều quá nên mắt mờ đi rồi.

Tiên sinh chột mắt nhìn hai người rồi hỏi:

— Hai vị đến mời ta đi lấy thuốc chẳng? Nếu vậy mắt công! ta không đi đâu cả. Đây chỉ làm hoàn tán các thứ thuốc bột, thuốc viên bán sẵn, còn đến tận nơi xem mạch, bốc thuốc thì đi mời thầy khác.

Thì ra tiên sinh cho là đi như thẻ giám mắt giá trị một bạc danh y.

« Ngọc quý có để ở trong hòm mới quý! »

Tiên sinh lại nói tiếp.

— Nhưng các thứ thuốc ta đã chế sẵn chỉ dùng một liều là bách bệnh tiêu tán, vạn bệnh tiêu trừ!

Lỗ trí Thâm vẫn công Lý Quý trên vai, bước lại gần mà rằng:

— Tiên sinh không phải đi đâu mà ngại! chúng tôi đem bệnh nhân đến tận nhà để tiên sinh liệu cho thuốc.

Vương tiên sinh vội rút mực kính ra, lấy vạt áo lau một lượt rồi hỏi:

— Đâu! Bệnh nhân đâu? Trong hai người đây ai là bệnh nhân.

Lỗ trí Thâm muôn trêu chơi bèn đáp:

— Tiên sinh trông lại, sẽ rõ ai là bệnh nhân!

Lương y gật lên mà rằng:

— Không bảo thì biết được là người có bệnh!

Lỗ trí Thâm cười nhạt mà rằng:

— Trong hai người công nhau, Tiên sinh lại không đoán được ai ốm ai mạnh hay sao!

Thấy lang gật gù cái đầu, sẽ rờ rờ ngón tay lá lán gãi tóc mai, lăm bắm một mình:

— Hai người công nhau! . . . Hai người công nhau! . . . Người công tất là người khỏe, khỏe tất vô bệnh. Trong hai người có một người bệnh. Trừ người công vô bệnh, lại ngay ra người trên lưng có bệnh.

Tiên sinh liền reo lên rằng :

— Bệnh nhân chích là anh hàng mặt đen kia !

Lỗ-trí-Thâm túm túm cười đáp :

— Chịu thấy !

Bỗng Vương tiên sinh rời rít sai thằng nhỏ dài chiều để Lỗ-trí-Thâm đặt Lý Quí xuống giường. Đoạn thầy khệ nệ kéo ghế ngồi bên giường, dơ tay ấn mạch

Hết tay phải, đến tay trái, hết tay trái sang tay phải, tiên sinh mân mó cổ tay Lý Quí, làm cho Hắc toàn Phong sột ruột gắt lên rằng :

— Xem mạch gì lâu dữ vậy !

Vương tiên sinh sẽ đặt một ngón tay lên môi, trình trọng nói :

— Chớ ! Chớ ! Bệnh nhân chớ nói to, kinh động tới thần kinh hệ.

— Lỗ-trí-Thâm sột ruột cũng dục :

— Trời đã xê chiếu, xin tiên sinh liệu cho thuốc để chúng tôi còn ra về .

Một lúc lâu, Vương Bất mới đứng dậy đi ra sau nhà rửa tay, rồi trở vào, vắt chân chữ ngũ, cất giọng đồng dục .

— Bệnh này tâm thường mà không tâm thường, chẳng quan hệ mà ra quan hệ ! Bệnh nhân ăn tục, uống tham, hay cáu kỉnh, thuốc về tính nhiệt. Nay cảm mạo phong hàn, thành ra nóng lạnh xung đột nhau trong người, thoát tiên sột nóng, rồi sau sột rét, hết cơn sột rét lại đến nóng, cứ thế luân chuyển, chẳng bao lâu đã hóa ra chứng tê thấp. Tê thấp rồi hóa ra bán thân bất toại. May gặp ta chữa cho thì bệnh quí sẽ có thuốc tiên, ta cho mây liêu thuốc, trước hết uống với nước lã để trị chứng sột nóng, rồi sau uống với nước nóng để trị chứng sột rét. Cứ xem bệnh nhân kêu nóng hay rét là lấy nước lã hay nước nóng cho uống.

Nói đoạn tiên sinh chạy ra quầy, lục lấy mấy lọ thuốc

bột đưa ra. Lỗ trí Thâm cảm lây ngạc nhiên mà rằng :

Thuộc gì nhẹ thế này !

Vương tiên sinh vội giắt lấy lọ thuốc mà rằng :

À ! ve ấy dùng hết rồi !

Tiên sinh phải mở mây ngăn kéo trong cũi, lôi một đồng chai lọ ra lắc một hồi, mãi mới lấy được một hộp thuốc nhỏ ra đưa cho Lỗ trí Thâm.

Thì ra những lọ khác, vẫn gắn si kỹ hững, giấy hiệu bọc cẩn thận, chỉ khác rằng một đẳng có ruột mà một đẳng không ruột.

Lỗ trí Thâm cảm lây lọ thuốc, hỏi :

— Dám thưa tên sinh ! Ve thuốc này trị giá bao nhiêu tiền .

Vương Bất ngạo nghề đáp :

— Vừa thuốc vừa tiền xem mạch hết mười lạng bạc . . .

Tiên sinh đang nói bỗng kêu rú lên một tiếng, ngã lăn ra đất :

— Ôi giờ ôi ! chết tôi rồi !

Nguyên Lý Quý tuy nắm vẫn nghe, chướng tai quá, ngối nhóm dậy thuận tay thưởng luôn cho tiên sinh một cái bạt tai bằng trời giáng. Lý Quý lại nhảy lên bên cái quây, co chân đập lộn tung phèo, rồi hai tay vớ những đồ dùng trong hiệu liệng cả ra sân. Nào dao cẩu, nào ô kéo, bị ném lung tung mỗi nơi một chiếc. Cả đôi câu đôi treo trước cửa cũng bị giắt xuống đập vụn ra từng mảnh.

Lý Quý vừa phá vừa hét :

— Tuồng lang băm nói láo kiêu tiên này chẳng đánh để làm gì .

Bèn nhảy đề lên Vương Bất dơ tay toan đánh. Lỗ trí Thâm vội ôm lây Lý Quý kéo ra ngoài cứ khuyên rằng :

— Thôi ! Tha cho năn ! Ta nghe cũng lộn cả ruột, nhưng thôi ! mặc nó bịt mắt những đũa ngu ngốc, ta về quán trọ, rồi hiện đề nghị đó để ngu huyên đi tìm thầy chữa

chính .

Nói rồi dơ tay toan công Lý Quý. Bỗng Lý Quý cười khanh khách mà rằng ;

— Tiểu đệ khỏi rồi !

Thực vậy. Lý Quý đánh đập phá phách, quát tháo một hồi, nóng người lên, mồ hôi toát ra như tắm, nhẹ hân cả người, vui vẻ dặt tay Lỗ trí Thâm ra cửa !

Hai người đi khỏi rồi, lương y nằm dưới đất run như cây sậy hồi lâu mới dám ngồi dậy, thở dài :

Đời thừa nhà ai có người ốm đánh thấy lang mà khỏi bệnh bao giờ !

Than ôi ! Nghé ta cùng rồi.

Tiên sinh cất giọng buồn bã bảo thằng nhỏ :

— Tiểu đồng con hỡi ! nhật dao câu, ô kéo vào quấy treo lại câu đôi. Thiên hạ thiếu gì đứa ngốc ! Nếu thắng nào cũng như hai ông mãnh giới đánh không chết này thì thế giới hết giống lang băm còn gì !

— Lỗ trí Thâm đưa Lý Quý về tới quán trọ, hỏi bạn :

— Hiền đệ quá nhiên bớt rồi !

Lý Quý vui vẻ đáp :

— Thì muốn chứng dẫn lời tiểu đệ, đại huynh bảo tâu bảo dọn rượu, tiểu đệ xin uống đúng năm tháng cho đại huynh xem !

Lỗ trí Thâm gạt đi :

— Thôi ! Hiền đệ hãy nhịn rượu vài hôm cho lại người đã.

Lý Quý không nghe hò tâu bảo .

— Rộn rượu .

Vì Lỗ trí Thâm hai ba lần can ngăn, Lý Quý mới chỉ uống một bình đây .

Đêm hôm ấy, hai anh em ngủ yên .

Sáng hôm sau trời giã, Lỗ trí Thâm gọi tâu bảo lên hỏi :

— Đền bao giờ trong thành mở cuộc thi võ !

Từu bảo đáp:

— Thừa hòa thượng! Hạ nộp đơn xin thi chỉ còn ngày hôm nay là hết, vì đèn sáng mai các sĩ tử vào trường rồi.

Lỗ trí Thâm bàn với Lý Quì:

— Hiền đệ còn yêu không nên dự thí, để ngu huynh ra thi với chúng anh hùng xem sao.

Lý Quì lắc đầu nói:

— Tiểu đệ dù còn yêu cũng chỉ đam một cái chết coi trời lặn. Đại huynh cứ làm đơn đưa biên tên cả tiểu đệ, để đỡ đần đại huynh cướp chức võ trạng cho thiên hạ anh tài biết mặt biết tên hảo hán Lương-sơn!

Lỗ trí Thâm vội lấy tay bịt miệng bạn, sẽ mắng:

— Hiền đệ không có ý tứ gì!

Hòa thượng liền đi lấy giấy mực, thảo hai lá đơn xin thi, khai tên là Lý Đạt, và Lỗ Quý. Đang viết bỗng thấy từu bảo đi lên hỏi:

— Khách quan có đi nộp đơn thi, phải nhớ mang ít lạng bạc cho môn hạ Đông Thượng-thư thi, thi đơn mới không bị dìm.

Lỗ - trí - Thâm cá giận mà rằng:

— Đời thừa nào có quan lại ăn của dút công nhiên như thê bao giờ. Để ta nộp bên Đường Nguyên - soái.

Từu bảo nói:

— Không được! Đường Nguyên Soái coi việc võ, Đông Thượng-thư coi việc văn, đơn từ giấy má đều do cả bên phủ Thượng thư

Lỗ trí Thâm sức nhớ đến bức thư của ông lão chớ thuyên tiên cử cho Đường Hoán, bèn đáp:

— Được! Ta đã có cách.

Thảo xong đơn, Hòa thượng bảo Lý Quý nắm nhà đợi, một mình tay không đi vào trong Thành Đông-kinh.

Trước kia hồi Lỗ trí Thâm ở chùa Hoàng Giác trông coi vườn được, có giao du với một bọn vô lại. Lúc đó

đang đi, gặp một người tên là Lý Bát trước kia đã từng học võ mình. Lý Bát trông thấy Lỗ trí Thâm mừng lắm, vội chạy lại cúi đầu xụp xuống trước mặt làm lễ, Lỗ trí Thâm vội đỡ dậy. Vì xa cách lâu ngày, và kẻ dưới nhớ người trên người trên không để ý đến kẻ dưới, nên Hòa Thượng không nhận được ra, liền hỏi:

— Nhà ngươi là ai mà lại xụp lạy ta. Lý Bát trông trước trông sau rồi nói:

— Sư phụ to gan quá! Không sợ người ta nhận được mặt hay sao dám đến tận đây? Tôi chính là Lý Bát, trước đã được thụ giáo sư phụ ở chùa Hoàng Giác.

Lỗ trí Thâm nhớ ra, vui vẻ mà rằng:

— Nhà ngươi nay làm ăn có phát tài không?

Lý Bát nói:

— Cảm ơn Sư phụ! Tôi hiện đang làm thư ký trong phủ Đồng - thượng Thư nhờ giới cũng khá. Nhưng dám hỏi sư phụ đi đâu mà qua đây.

Lỗ trí Thâm đáp:

— Ta vì có việc bắt hòa bỏ tăng Lương Sơn nghe nói ở đây có mở khóa thi võ, ta cùng người anh em nộp đơn thi, kiếm chơi cái võ trượng!

Lý Bát vui mừng nói:

— Hay lắm! Sư phụ nên ứng thí, biết đâu cái sức nhỏ bắt nổi cây dương liễu chùa Hoàng Giác lại không giật nổi chước võ trượng!

Lỗ trí Thâm mỉm cười mà rằng!

— Nhà ngươi nhớ lâu nhỉ! Ta từ ngày xa các người gặp nhiều sự sảy ra quá, không còn nhớ gì đến đời xưa.

Lý Bát thở dài mà rằng:

— Chúng tôi thì nhắc đến sư phụ luôn!

Chỉ buồn vì Lương - sơn-Bạc xa xôi anh em chúng tôi không thể lên thăm sư phụ được. Ngày nay sư phụ lại về đây, may biết chừng nào! Nhưng sư phụ ra ứng thí chỉ sợ trong bọn quan quân có người trước kia đã

giao chiến với Lương Sơn Bạc nhớ mặt sư phụ thì hồng !

Lỗ trí Thâm đáp:

—Lâu ngày ai nhớ được mà sợ ! Ta sẽ lấy khăn bịt đầu ăn mặc như các cử tử khác, chắc không ai nhận mặt được mà sợ ! À ! Mà phủ Đường Nguyên Soái ở đâu ?

Lý Bát hỏi :

— Sư phụ hỏi phủ Đường tướng Quân để làm gì ?

Lỗ trí Thâm trả lời rằng để xin biên tên ứng thí.

Lý Bát hỏi :

— Không được ! Phải biên tên bên phủ Đông Thượng thư mới được dự thí:

— Lỗ trí Thâm đáp :

— Ta đã có thư của người quen tiên cử với Đường Tướng Quân.

Lý Bát nói :

— Đền Đường Công tử con trai Đường tướng Quân cũng phải xang bên phủ Thượng Thư biên tên — Phép vua đã phân chia công việc hai quan văn võ giám khảo .

Lỗ trí Thâm nói :

— Ta không mang tiên đề vào cửa Đông Thượng thư.

Lý Bát nói ;

— Không cần ! Sư phụ cứ đi với tôi, tôi xin nhận là người thân quyền, chẳng phải đút lót ai cả.

Lỗ trí Thâm bèn đi theo Lý Bát đến phủ Đông Thượng thư.

Vừa tới cửa, sức gặp ba người ở trong phủ đi ra. Lỗ trí Thâm nhận ra ba người vừa gặp hôm qua.

Người đi giữa trông thấy Lỗ trí Thâm liền quát lên rằng :

— Nhà ngươi đi đâu ?

Lỗ trí Thâm trợn mắt lên đáp ;

— Mày có quyền gì hỏi ta !

Người kia nổi giận, nhảy tới trước mặt Lỗ trí Thâm,

múa quyền đánh luôn !

Lỗ trí Thâm nói giận, nghiêng mình tránh, rồi hét lên một tiếng, phi ngựa Lướt long Cước đá tới ngang hông người kia. Người kia quay mình lại đoán tay xuống đỡ. Lỗ trí Thâm thuận tay điểm lửa một ngọn Song Chi Tâm Long lên mắt địch nhân.

Người kia vội nhảy lùi lại phía sau, miệng nói:

— Giỏi lắm ! Rồi sẽ biết tay ta !

Liên cùng hai người đồng bạn nhảy lên lưng ba con ngựa buộc trước cửa phủ, ra roi thẳng tề về phía Nam.

Lỗ trí Thâm cỡi đương ngậy người nhìn theo, thì một tiếng thõ dài của Lý Bát đứng bên làm hòa thượng quay lại.

Lý Bát nói :

— Sư phụ lại có chuyện rắc rối với Từ định Phương rồi !

Lỗ trí Thâm nói :

— Ta đã gặp nó hôm qua, nó chực sinh sự. Sau thấy ta nói đến Đông Kinh không phải để thi võ, lại thôi. Hôm nay chắc nó về báo nhau định gây chuyện gì đây. Dầu sao, ta cũng ứng thí, xem nó làm cái gì thì làm ! Có lẽ nào giữa lúc thanh bình, nó dám làm điên đảo cả pháp luật !

Lý Bát nói :

— Tuy vậy, sư phụ nên đề phòng. Thề nào hãn cũng kiếm cách hại ngấm để ngăn trở sư phụ cho mà xem !

Lỗ trí Thâm gật đầu, theo Lý Bát vào phủ Đông Thượng Thư.

Bây giờ các nha lại đã tề tựu trong phủ làm việc, người đệ đơn ứng thí ra vào tập nập. Phần nhiều là các sĩ tử phương xa cả, ai nấy đều có vẻ bờ ngõ, e lệ. Cho hay mới biết người có tài bao giờ cũng phải lụy kẻ có quyền có thế. Đông Quán kia chẳng qua một anh quan văn yếu ớt ; mà lúc đó bao nhiêu anh hùng thiên hạ

(Còn nữa)

— 23 —
Các bạn đón xem

Troc đầu

pha gioi

(CHUYỆN NHÀ SƯ CHIM GÁI)

Biết bao sự khủng khiếp, kinh hồn, giả man, tàn ác, trong những lúc anh troc bắt hiệp gái non lên về chùa tình tự... Tài anh hùng, thủ đoạn cao cường, các tay kiêm hiệp đã vì những cô gái vô tội, bao phen vào sinh ra tử nơi địa ngục của tên troc để khám phá... Truyện vui từ đầu đến cuối.

Số 1 ra ngày 26 - 9 - 35

và **TIEU KIEM HIEP**

1 bộ chuyện rất có giá trị, thuật một vị kiêm hiệp, chu du thiên hạ, gây nên những việc kinh hồn, và khám phá biết bao nhiêu là kỳ án.

do THANH NIÊN TÙNG THU xuất bản

vào ngày 1er - 10 - 35 — 16 trang — 3 xu

VUNG MAU DAO

Chuyện thương tâm xảy ra ở Xã - Hội Việt - Nam

Đã ra số 13 3 xu

DOI TRANG SI

chuyện Kiêm Hiệp Việt Nam

Đã ra trọn bộ — 10 cuốn

GIONG NUOC LU

Chuyện trình thám của Văn Sơn

Đã ra số 15

(còn nữa)

Imp. Lang-Tuyet 75 sông Tô Lịch Hanoi